

РЕШЕНИЕ

№ 26633

гр. София, 06.08.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 28.03.2025 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Доброслав Руков

ЧЛЕНОВЕ: Луиза Христова
Мария Шишкова

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на прокурора Александрина Костадинова, като разгледа дело номер **2085** по описа за **2025** година докладвано от съдия Мария Шишкова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производство по реда на чл. 63в от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН) вр. чл. 208 и сл. от Административно процесуалния кодекс (АПК).
Образувано е по касационна жалба на директора на Дирекция „Управление на собствеността и социалните дейности“ при Министерство на вътрешните работи срещу Решение № 267 от 20.01.2025 г. на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 състав, постановено по НАХД № 16105/2024 г.

С обжалвания съдебен акт е потвърдено Наказателно постановление № [ЕГН] от 09.10.2024 г. издадено от заместник кмет на Столична община, упълномощен със Заповед № СОА24-РД09-1867 от 01.02.2024 г. на кмета на Столична община, с което на основание чл. 123, ал. 1 вр. чл. 14, ал. 4 вр. ал. 1 от Закона за местните данъци и такси (ЗМДТ) вр. чл. 53 от ЗАНН е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева на Дирекция «Управление на собствеността и социалните дейности» при Министерство на вътрешните работи.

В касационната жалба са изложени аргументи за незаконосъобразност на решението на СРС в резултат на допуснатите съществени нарушения на процесуалните правила и на материалния закон. Твърди се, че посочената материално правна норма на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ в Акта за установяване на административно нарушение е неприложима спрямо конкретния недвижим имот, а цитираната в наказателното постановление разпоредба на чл. 14, ал. 4 от ЗМДТ визира самостоятелен състав на административно нарушение, различен от състава на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ. Така е обоснована тезата и за допуснато съществено процесуално нарушение от

административно наказващия орган при упражняване на правомощието по чл. 53, ал. 2 от ЗАНН, което се сочи като ограничаващо правото на защита на санкционираното ЮЛ. Оспорен е изводът на съда относно адресата на задължението за деклариране на НИ, чиято отговорност може да бъде ангажирана при неизпълнение. Посочено е, че ДУССД в МВР, макар и ЮЛ, по смисъла на чл. 37, ал. 2 от ЗМВР, е трето лице – несобственик на НИ, съгласно Акта за държавна собственост № 6561 от 09.11.1970 г., рег. № 341 – МВР, въпреки самостоятелните функции, които имат единствено спомагателен характер. В този смисъл, се сочи, че ДУССД не може да е субект на административно наказателна отговорност доколкото не е страна по договора за покупко-продажба на процесния имот, чиято нищожност е прогласена по съдебен ред. Твърди се, че и оспореното наказателно постановление, както и обжалваното решение са постановени при неизяснена фактическа обстановка. Поставен е акцент върху продължителния период от влизане в сила на съдебния акт до възстановяване на владението на МВР върху процесния имот чрез принудителното му изземване в изпълнение на заповедта на Областния управител на област С.. Изложени са и аргументи за наличие на основания за приложение на общата разпоредба на чл. 28 от ЗАНН вр. § 1, т. 4 от ДР на ЗАНН. С тези аргументи е обосновано искане за отмяна на обжалваното решение и на наказателното постановление, издадено от заместник кмета на Столична община, направление „Финанси и здравеопазване“.

Исканията и аргументите, с които са обосновани се поддържат от процесуалния представител на касатора и в съдебното заседание пред настоящата инстанция.

Ответникът, чрез пълномощника си, в писмен отговор на касационната жалба излага съображения за нейната неоснователност. Поставя акцент върху данните, отразени в подадената декларация за НИ, въз основа на които е прието, че именно ДУССД е отговорна за изпълнение на задължението по чл. 14, ал. 4 от ЗМДТ. На становище е, че не са налице основания за приложение на разпоредбата на чл. 28 от ЗАНН, доколкото извършеното административно нарушение е създавало условия за нарушаване на регулярните постъпления на средства в общинския бюджет. Прави искане обжалваното решение да бъде оставено в сила като обосновано и законосъобразно. Претендира разноси, на основание чл. 63д ал. 1 и ал. 4 от ЗАНН.

Прокурорът от Софийска градска прокуратура е на становище, че жалбата е основателна и следва да бъде уважена.

Настоящият касационен състав на Административен съд - София – град, въз основа на приложените доказателства, съобразявайки становищата на страните, наведените касационни основания, съобразно правомощията си по чл. 218 от АПК, прие за установено от фактическа и правна страна следното:

Жалбата е процесуално допустима - подадена е в предвидения в чл. 211, ал. 1 от АПК преклузивен срок (съобщението за изготвеното решение е връчено на 23.01.2025 г., а жалбата е заведена с вх. № 38745 на 04.02.2025г.), от процесуално легитимирано лице – пълномощник на санкционираното лице, срещу подлежащ на касационна проверка съдебен акт.

Разгледана по същество касационната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Съдът е анализирал информацията от събраните писмени доказателства и гласните доказателствени средства - показанията на разпитаните служители на Дирекция „Общински приходи“ при Столична община - М. Н. и М. Ц. (л.28-гръб) и е приел за установена следната фактическа обстановка :

На 13.06.2024 г. в Дирекция „Общински приходи“ на Столична община упълномощен служител на Дирекция „Управление на собствеността и социалните дейности“ при Министерство на вътрешните работи е подал декларация по чл. 14 от Закона за местните данъци и такси, с която е декларирал като собственик на недвижим имот – апартамент № 31, с площ от 90,94 кв. м. и мазе

от 1,04 кв. м., находящи се в [населено място],[жк][жилищен адрес] след приключило съдебно производство с влязло в сила Определение от 30.09.2022 г. на Върховния касационен съд.

При подаване на декларацията е констатирано неспазване на двумесечния срок от датата на придобиване на декларирания имот – 30.09.2022 г. Съставен е Акт за установяване на административно нарушение № [ЕГН] от 03.07.2024 г. от свид. М. Н. в присъствието на свид. М. Ц., в който е посочено, че декларацията от името на ДУССД – МВР е подадена след изтичане на двумесечния срок от придобиването (30.11.2022 г.) в нарушение на задължението по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ.

Въз основа на съставения АУАН е издадено обжалваното НП изх. № [ЕГН] от 09.10.2024 г. от заместник кмета на Столична [община], упълномощен със Заповед на кмета № СОА24-РД09-1867 от 01.02.2024 г.

В НП е уточнено, че задължението за деклариране по чл. 14, ал. 4 от ЗМДТ не е изпълнено в срока по ал. 1 от ЗМДТ и че административното нарушение е осъществено чрез бездействие в периода от изтичане на двумесечния срок на придобиване до датата на декларирането. Посочена е дата на извършване на нарушението – 01.12.2022 г. Към преписката са приложени заповедите на кмета на Столична община, с които са делегирани правомощия на зам. кмета И. В. по чл. 47, ал. 1, б. „а“ и ал. 2 от ЗАНН, по отношение на установени нарушения по Закона за местните данъци и такси, както и за определяне на служители от състава на Столична община, които да съставят актове за установяване на административни нарушения.

Въз основа на тези факти Районният съд е приел, че наказателното постановление е издадено при спазване на процесуалните правила, в съответствие с изискванията на материалния закон. Посочил е, че АУАН и НП са издадени от компетентни органи с делегирани контролни функции, съгласно изискванията на ЗАНН и ЗМДТ.

Решението е валидно, допустимо, но неправилно.

Въззивният съд е положил дължимите усилия за събиране на относимите доказателства за установяване на фактите от значение за съставомерните елементи на санкционираното административно нарушение, но не е спазил процесуалните стандарти при оценката им, което е предпоставило и неправилното приложение на материалния закон.

Съгласно разпоредбата на чл. 10, ал. 1 от ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон. Данъчно задължени лица са собствениците на облагаеми с данък недвижими имоти (чл. 11, ал. 1), а за имоти държавна или общинска собственост – данъчно задължени, съгласно ал. 5 на чл. 11, са лицата, на които имотът е предоставен за управление.

Констатацията отразена в АУАН, възпроизведена и в обжалваното НП, въз основа на която е направен извод за неизпълнение на задължението за деклариране по чл. 14, ал. 4 вр. ал. 1 от ЗМДТ е изведена въз основа на становището на административно наказващия орган и оправомощените да констатира административни нарушения по чл. 123 – чл. 128 от ЗМДТ длъжностни лица от Дирекция „Общински приходи“ при Столична община са приели, че процесният имот е придобит на 30.09.2022 г. от ДУССД при Министерство на вътрешните работи, когато е постановено и влязло в сила Определение № 50381 по гр. дело 529/2022 г. по описа на Върховния касационен съд, Второ Гражданско отделение.

В мотивите на обжалваното решение Районният съд също е приел, че процесният имот е

придобит на 30.09.2022 г., игнорирайки титула за собственост – Акта, с който имотът е актуван като държавна собственост № 656 от 09.11.1970 г. посочен в т. 4, Част I, стр. 2/9 на подадената декларация. Не е отчел и фактът, че с влязло в сила решение по гр. д. № 5987/2010 г. по описа на СГС, ГО е прогласена нищожността на сключен на 10.07.2006 г., на основание чл. 36, ал. 2 от ведомствена Наредба за жилищния фонд на МВР, Договор за покупко – продажба с предмет - процесния недвижим имот. Актът за държавна собственост не е изменян или отменян дори и в периода, за който в мотивите на съдебните решения се сочи, че е бил сключен прогласеният за нищожен по съдебен ред Договор за покупко – продажба. В този аспект, не е спорно, че имотът е бил предоставен на МВР още през 1970 г. с актуването му като държавна собственост и с влизане в сила на решението за прогласяване на нищожността на договора за покупко продажба от 2006 г., със силата на пресъдено нещо е признато, че този договор не е породил правно действие, включително и вещно правно, и то от момента на сключването.

Подадената декларацията по чл. 14 от ЗМДТ не съдържа информация, която отговаря на визираните хипотези в 14, ал. 1 и ал. 4 от ЗМДТ, посочени от компетентните органи на общинската администрация в АУАН и в НП. Касае се до промяна на обстоятелство, доколкото данъчно задължено лице, съгласно чл. 11 ал. 3 от ЗМДТ, в периода през който имотът е бил предоставен за ползване на валидно правно основание (договор за наем) е бил ползвателят, а не МВР. Този факт, не е посочен нито в акта, с който е поставено начало на административно наказателното производство, нито в наказателното постановление, като обстоятелство от значение за определяне размера на данъка. Единствено тази хипотеза законодателят е обвързал със спазване на реда и срока по чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ при изпълнение на задължението за уведомяване.

Наред с изложеното, приложената санкционна норма на чл. 123, ал. 1 от ЗМДТ предвижда като форми на изпълнителното деяние - неподаване на декларация по чл. 14 от ЗМДТ, неподаване на декларация по чл. 14 от ЗМДТ в срок, непосочване или невярно посочване на данни или обстоятелства, водещи до определяне на данъка в по-малък размер или до освобождаване от данък. Фактите въз основа на които е прието, че на ДУССД – МВР следва да бъде наложена имуществена санкция, на основание чл. 123, ал. 1 от ЗМДТ, не отговарят на нито една от формите на изпълнителното деяние, поради което не могат да бъдат обвързани със задължение за деклариране в срока и по реда на чл. 14, ал. 1 от ЗМДТ, защото не се твърди нито в АУАН, нито в НП има ли значение декларираното ново обстоятелство за определяне размера на данъка и какво е то.

По изложените съображения въззивното решение, а и наказателното постановление, следва да бъдат отменени като постановени в противоречие с материално правни разпоредби.

Мотивиран от изложеното, Административен съд София град, X. касационен състав

Р Е Ш И :

ОТМЕНЯ Решение № 267 от 20.01.2025 г., постановено по НАХД № 16105/2024 г. по описа на Софийски районен съд, Наказателно отделение, 3 състав.

ОТМЕНЯ Наказателно постановление № [ЕГН] от 09.10.2024 г. издадено от заместник кмет на Столична община, оправомощен със Заповед № СОА24-РД09-1867 от 01.02.2024 г. на кмета на Столична община, с което на Дирекция „Управление на собствеността и социалните дейности“ при Министерство на вътрешните работи, на основание чл. 123, ал. 1 вр. чл. 14, ал. 4 и ал. 1 от Закона за местните данъци и такси, е наложена имуществена санкция в размер на 500 лева.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ

ЧЛЕНОВЕ